

GUIRLANDEN

• EKKO •

ÅRHUS KUNSTBYGNING

UDGIVET I FORBINDELSE MED Udstillingen

EKKO

Kunstnersammenslutningen Guirlanden

Århus Kunstbygning | J.M. Mørks Gade 13 | DK-8000 Aarhus C |

27. maj - 19. juni 2011

www.aarhuskunstbygning.dk | www.guirlanden.dk

kunstnere, forfattere, fotografer og layouter.

© Cecilie Lærke Asaa

KURATOR Jørgen Mikael Andersen, Cecilie Lærke Asaa, Max Parylewicz og Esther Vohnsen

ARBEJDSUDVALG Guirlandens kunstnere og samarbejdspartnere

FOTO Mathias Kokholm

LAYOUT Specialtrykkeriet Viborg

TRYK 1. udgave, 1. oplag.

ISBN 978-87-91194-01-6

Udstillingen Ekko er produceret af

Guirlanden

v/ forretningsfører, Advokat Lars Broni

Kannikegade 14

DK-8000 Aarhus C

Tlf.: +45 86138833

www.guirlanden.dk

Udstillingen er støttet af:

Kulturudviklingspuljen, Aarhus Kommune

Århus Kunstbygning

Guirlandens passive medlemmer

JØRGEN MIKAEL ANDERSEN
SØREN THIIM HARDER

SELVSVING

BJØRN KROMANN-ANDERSEN
OLE LINDQVIST

EN FLODSENG

ELSE PLOUG ISAKSEN
ANETTE HØJLUND

EKKOØVELSER FOR TO TEGNERE

OLE KROG MØLLER

ECHO - EKKO

MAX PARYLEWICZ
FRODE GUNDORF NIELSEN

HULEN

ANNE-MARIE PEDERSEN
INGE PEDERSEN

EN NAT, EN MORGEN

NILS RYBERG
ERIK PAASCH JENSEN

MALERI VERSUS FOTO

BODIL SOHN
MARIE HØJLUND

HJEMKLANG

ESTHER VOHNSEN
CINDIE KEHLET
KIRSTINE FALK JOHANSEN:

DU BLI'R SET

EKKO I KUNSTEN

*Endnu var hun en pige og ikke blot en lyd. Men hun havde
ganske den samme snaksomme skik, som hun stadigvæk ejer:
at hun af alt, hvad hun hører, må repetere det sidste.*

Publius Ovidius Naso, *Metamorphoses*, Tredje sang, Ekko.¹

MYTEN OM EKKO

Engang tilbage i romerrigets tid levede en digter ved navn Publius Ovidius Naso (eller blot kaldet Ovid). Ovid skrev især lette og elegante erotiske digte, men han forsøgte sig også med andre genrer. Et af Ovids større værker, som er blevet læst og genlæst lige siden, er *Metamorphoses*, eller *Forvandlingerne*, som den er oversat til på dansk. I *Forvandlingerne* digter Ovid med græske og romerske myter som baggrund. Det vil sige, at han happer guder, gudinder, nymfer og ynglinge fra antikkens overleverede myter, og sætter deres historier sammen i ét meget langt digt skrevet på versemålet heksametre og delt op i femten sange.

Fælles for fortællingerne i *Forvandlingerne*, som titlen på værket hentyder til, er, at de (næsten) alle på en eller anden måde omhandler forvandlinger. Sådan gælder det også for myten om en nymfe, der deler navn med titlen på kunstnersammenslutningen Guirlandens samlede udstilling i 2011. Nemlig myten om Ekko. Ekko var en ung smuk nymfe, der måtte leve med en besværgelse, gudinden Juno havde lagt ned over hende. Besværgelsen betød, at Ekko ikke kunne sige noget på eget initiativ, men blot kunne gentage det sidste af det, andre sagde. Denne begrænsning kom til at stå i vejen for hendes kærlighed til den underskønne yngling Narcissus, idet hun ikke kunne henvende sig direkte til ham, men måtte vente på, at han sagde noget, for så at

kunne gentage hans ord. Ekko forelskede sig hovedkulds i Narcissus, og fulgte ham som en skygge for på et eller andet tidspunkt at få mulighed for at kunne 'tale' med ham som et ekko. Da det endelig lykkedes hende, blev hun brutalt afvist, som så mange andre unge mænd og piger ligeså blev afvist af Narcissus, idet han kun var interesseret i sig selv og sit eget spejlbillede. Forsmålet og ulykkelig gemte Ekko sig i skoven. Hendes kærlighed til Narcissus døde dog ikke, og hun endte med at svinde helt ind af ulykkelig kærlighed. Tilbage blev til sidst kun hendes knogler, som forvandlede til sten, og så hendes stemme, som til evighed kan høres som et ekko mellem bjerge.

Myten om Ekko er, som så mange andre myter, et billede på menneskelige egenskaber og handlingsmønstre. I sin tid har myterne været en måde til at forstå, hvilke kræfter, der styrer verden, og hvordan man som menneske skulle forholde sig til disse kræfter. Det er overordnede forklaringer og beskrivelser, man har kunnet læne sig op ad. Fortællingen om Ekko beskriver to ting. For det første er den en ældgammel søforklaring på, hvad det fænomen, at lyd kastes tilbage, når det rammer en hård flade, er for noget. For det andet er det en beskrivelse af, hvad hovedkulds forgabelse i en anden, ulykkelig kærlighed og sorg kan føre med sig. Sindet svinder ind, og man mister sig selv og sin fornuft, til man slet ikke kan fungere normalt mere.

MYTEN I KUNSTEN

Myter har været inspirationskilde ikke kun på Ovids tid, men hele vejen op igennem historien frem til nyere, moderne tid. Billedkunsten er et godt eksempel på, hvordan myter og mytologiske figurer danner forlæg for genfortælling og nyfortolkning. Selvom myterne ikke længere er en rettesnor for det enkelte menneske, så rummer fortællingerne en billedlig historie, som billedkunsten har haft meget let ved at adoptere, og som er let at aflæse for betragteren og modtageren af et givent kunstværk.

I renæssancen var det højeste mode at vende tilbage til antikkens myter og æstetik, som var gået tabt med kristendommens indtog. Tizian, Botticelli, Leonardo da Vinci og endnu flere af de store renæssancemestre brugte eksempelvis antikkens guder, gudinder, nymfer, ynglinge og andre figurer som forlæg for deres værker. Genopdagelsen af mytologi og hedenske figurer var en måde, hvorpå kunstnerne kunne frigøre sig fra kirkens regler og snævrerende bånd. Med myterne blev det muligt at visualisere menneskelige følelser og handlemønstre, som ellers var umulige at udtrykke på grund af kirkens moralske bestemmelser.

Op igennem senrenæssancen og barokken var myterne stadig et yndet motiv. For eksempel malede Caravaggio i 1556 værket *Narcissus*, med den unge mand liggende på knæ foran et vandhul, stirrende på sit eget spejlbillede. Rubens brugte myterne som forlæg for værker i starten af 1600-tallet, og Poussin malede værket *Echo og Narcissus* i slutningen af 1620, hvor Ekko og Narcissus er optaget af hver deres forelskelse og fortabelse, hun i ham og han i sig selv, skildret som en Amorfigur placeret midt imellem dem. I midten af 1600-tallet var Rembrandt på banen med mytiske motiver, og sådan fortsætter rækken af kunstnere, der bruger myterne som forlæg videre

op frem til engang i midten af 1800-tallet, hvor Manet markerede et brud med værket *Frokost i det grønne*. For med tiden havde kunstens mytologiske værker med nøgne guder og letpåkledte nymfer vænnet folk til at acceptere synet af den nøgne krop. Nøgenheden var dog kun acceptabel, når den blev vist gennem mytologiske motiver. Manets maleri viste imidlertid en helt almindelig kvinde nøgen i selskab med to velklædte mænd under et frokostmåltid i en skov. Maleriet skabte furore og blev afvist på den officielle Salon i Paris. Efterfølgende blev maleriet vist på 'de afvistenes salon' (Salon Des Refusés) i 1863, hvor andre udstødte værker ligeledes blev vist, og sammen blev vendepunktet for en mere moderne, abstrakt og provokerende udvikling i kunsten. Perspektivet blev vendt på hovedet, realisme blev forkastet og nøgenhed blev acceptabelt.

I moderne tid er myterne mindre brugt, hvilket nok grunder i løsrivelsen fra den klassiske kunsthistorie og akademiernes traditionsbundne indflydelse på kunstnerne. Der er dog enkelte vigtige eksempler på, at myterne ikke er blevet lagt helt på hylden. Eksempelvis lavede Picasso på opfordring 30 raderinger i 1930-31, der fungerede som illustrationer til en udgivelse af Ovids *Metamorphoses*, og i 1937 malede Dali det surrealistiske værk *Metamorphosis of Narcissus*.

Der findes mange flere eksempler på, hvorledes myter er blevet brugt i kunsten gennem tiden, fordi de fungerer som eviggyldige billeder på, hvordan vi mennesker opfører os, og derfor altid er aktuelle.

GUIRLANDEN OG EKKO

Når Guirlanden vælger Ekko som tema og overordnet omdrejningspunkt for en udstilling, så lægger de sig i forlængelse af kunsthistoriens

gentagne brug af myterne. Med temaet Ekko, refererer Guirlanden således naturligt tilbage til en lang streng af tidligere billedkunstnere før dem, der har behandlet mytologiske emner og den ulykkelige historie om nymfen Ekko.

Ingen af de deltagende kunstnere på udstillingen tager imidlertid myten om Ekko og Narcissus op i helt bogstavelig forstand. For ingen af kunstnerne deltager med værker, der helt konkret afbilder den fortabte og ulykkelige elskovsramte Ekko. Én for én tager de i stedet temaet Ekko op på hver deres helt egen måde, en mere konceptuel tilgang til temaet, og viser, hvorledes traditionen fortsat skaber grobund for udvikling og frigørelse, som myterne gjorde det for renæssancens kunstnere og for modernismens frembrud med Manet i spidsen.

Overordnet set anvender Guirlanden temaet i form af et greb, hvor alle kunstnerne har valgt en partner, et ekko, som deltager i udviklingen af de enkelte værker. Disse samarbejdspartnere repræsenterer både fagområder fra kunstens verden såvel som matematik, kemi, scenografi og lyddesign. Værkerne til udstillingen er således blevet skabt på baggrund af dialog, samarbejde, medspil og modspil fra disse samarbejdspartnere. Herigennem har Ekko overordnet set fungeret som en måde for kunstnerne at sikre fornyet inspiration, udvikling og udfordring i deres arbejde med værkerne til udstillingen. For nogle af kunstnerne har det været en let opgave, for andre har det været en prøvelse, og samlet set har det rykket gruppen et skridt videre.

Selve tematiseringen af ekko i værkerne, er der, hvor løsrivelsen virkelig mærkes. Det er der, hvor kunstnerne, i deres måde at vende vrangen ud på en ellers fortærsket myte, viser, at de er kunstnere af det 21. århundrede. At de er nået

endnu et skridt i løsrivelsens fødekæde. Nogle af kunstnerne arbejder således med ekko som en gentagelse, en spejling eller en måde at mime noget andet på. Eksempelvis tegner Else Ploug Isaksen og Anette Højlund svar og analyser af hinandens tegninger. Tegningerne ekkoer ikke hinanden som rene kopier, men som gentagelser, der forsøger at opspore og sætte sig ind i, hvorledes den anden har tænkt og tegnet sin tegning. Noget lignende sker med ekkoet mellem Anne Marie Pedersen og Inge Pedersen. Værket udvikler sig i lag, hvor hvert lag er den enes måde at behandle den andens materiale på. Det poetiske værk har baggrund i en animation af en flaksende fugl, lavet af Anne Marie Pedersen, som Inge Pedersen har skrevet et digt ud fra. Digtet bliver som et nyt ekko materialiseret som lysende bogstaver, der strømmer ud af en kæmpemæssig cylinderform, og i sidste lag bliver det til oplæsninger som ekko fra forskellige personer.

Ole Krog Møller tematiserer som Else Ploug Isaksen og Anette Højlund også gentagelsen i sine malerier. Han går til gengæld i en anden retning, idet han henter sin inspiration fra naturvidenskabens verden. Ole Krog Møllers billeder viser således med imponerende præcision helt glatmalede geometriske former, der har med ekkoet at gøre i naturvidenskaben. Blandt andet dna-strenger, fraktaler og sorte huller. Værkerne viser som Else Ploug Isaksen og Anette Højlunds tegninger, at et ekko aldrig er en eksakt kopi, men en gentagelse med afvigelser.

Ligesom Ole Krog Møller, arbejder Esther Vohnsen, Cindie Kehlet og Kirstine Falk Johansen med et mere videnskabeligt hjørne af temaet ekko. De arbejder med selve det ekko, der opstår, når røntgenstråler fra lufthavnenes nyeste våben mod terrorister, kropsskannere, kaster et billede af en

krop tilbage på en skærm. Herunder behandler de tre kunstnere også de moralske grænser, der overskrides, når lufthavnenes personale får nærmest ubetinget adgang til nøgenbillede-ekkoer af alverdens mennesker.

I Nils Rybergs malerier er det fotorealistiske lag et klart ekko til Erik Paasch Jensens fotografier. Side om side viser malerierne og fotografierne de lighedspunkter mellem maleri og foto, som Nils Ryberg har dyrket og perfektioneret i flere år.

Bjørn Kromann Andersen og Ole Lindqvist har valgt at filosofere over ekko med en stor træskulptur, en dobbeltkrummet konstruktion, der kunne minde lidt om et ufærdigt skibsskrog. Konstruktionen stiller spørgsmål ved, hvad der er forside, og hvad der er bagside, og om begge dele mon i virkeligheden ikke er det samme. Samme spørgsmål kan stilles til et ekko. Hvor kommer det fra, hvad bliver det til, hvor forsvinder det hen, og hvad er egentlig start og slut på det. Max Parylewicz og Frode Gundorf Nielsen har også valgt en filosofisk, omend en smule mere dunkel tilgang til temaet. De har set et ekko i Platons hulelignelse mellem den virkelige verden og den fiktive, bedrageriske verden. Max Parylewicz og Frode Gundorf Nielsen lader deres åbne hule-installation spejle, mime og udfordre til tanker om, hvilke dele af samtiden, der mon er sandhed og hvilke, der er bedrag. Bodil Sohn og Marie Højlund tager i deres installation *Hjemklang* udgangspunkt i hjemmet. Installationen tematiserer hjemmets skrøbelighed og skaber, via et kulisselignende hjem og et lydbillede hentet fra en hule, en ekkoagtig reference mellem nutidens boligform og menneskets forhistoriske hjem hulen.

Den der kommer nærmest på en mere direkte brug af myten om Ekko, er Jørgen Mikael Andersen. Hans samarbejde med teatermaler Søren

Thiim Harder fungerer som en let forelskelse i Søren Thiim Harders kunnen med en pensel, som er milevidt fra Jørgen Mikael Andersens. Kontrasten mellem Jørgen Mikael Andersens abstrakte og intuitive brug af farven og Søren Thiim Harders figurative og illustrative motiver er tydelig i værket, og fortæller om dialogen mellem de to forskellige kunstnere. Det viser Jørgen Mikael Andersens længsel efter at kunne forlige sig med det figurative, som Ekko længes efter Narcissus, og måske en erkendelse og godtagelse af egne egenskaber i sidste ende.

Guirlanden skitserer, trods et afsæt som traditionsbundet sammenslutning, med disse meget forskelligartede tilgange til ekko i både indhold og udtryk, en løsrivelse og udvikling, på samme vis som myternes verden har været medvirkende til at udklække nye horisonter for kunsten gennem historien.

Cecilie Lærke Asaa
KURATOR, cand.mag.

NOTER:

¹ *Ovids Forvandlinger*, på danske vers af Otto Steen Due, Centrum 1989, 1. udg. 2. opl., s. 89.

LITTERATUR:

Due, Otto Steen: *Ledsager til Ovids Metamorfoser*, Gyldendal 2005.

Ovids Forvandlinger, på danske vers af Otto Steen Due, Centrum 1989, 1. udg. 2. opl.

Phelan, Joseph: *Forbidden Visions: Mythology in Art*, maj 2010, på www.artcyclopedia.com/feature-2000-05.html.

JØRGEN MIKAEL ANDERSEN | SØREN THIIM HARDER

SELVSVING

2010-2011, pigment, kul, akryl og olie, 210 x 180 cm

Ekko er et skønt ord... som får mig til at tænke på: Bjerger, Pink Floyd og en forrygende flittig brugt effekt i rockmusikken, der i 1970'erne.

Ovids gendigtning om Narcissus og Ekko handler om kærlighed og længsel. Her fortælles en mange-facetteret historie, hvor hovedpersonen Narcissus stivner i forelskelse i sit eget spejlbillede.

Jeg fandt i den historie en parallel til min egen længsel. Jeg har altid gerne villet kunne male på en måde, som lå uden for mig selv. Idealet var nok at få en andens færdigheder som en tilføjelse...til det jeg selv kan.

Glæden var derfor stor, da Søren Thiim Harder sagde ja til at male et stort billede sammen med mig. Harder er teatermaler og repræsenterer på mange måder alt det, jeg ikke kan og før i tiden ikke måtte. Grænsen mellem maleri og illustration blev trukket hårdt op i 1980'erne, mest på kunstakademierne, alle andre har sikkert været ligeglade.

Motivet er Harders forslag og efter cirka tre måneders samarbejde om billedet, har jeg fået fornøjelsen af at slutte det af i løbet af det sidste år. Lidt narcissist er man vel altid.

Jørgen Mikael Andersen (f. 1958) tog bifagseksamen i dansk på Nordisk Institut, Aarhus Universitet 1980 og uddannede sig som maler på Århus Kunstakademi og det Jyske Kunstakademi fra 1984-91. Hans billeder har ofte en meget konkret titel med en poetisk undertone som fx *Oprydning af ophobning med planterytme* eller en mere politisk undertone, som et statement, fx *The entire Bush-Family should be boiled in oil*. Jørgen Mikael Andersen har bl.a. solgt til Statens Kunstfond, har undervist på Ranum Kunsthøjskole siden 2000 og har udstillet flere steder i Danmark, men også en del i Tyskland og grænselandet heromkring. Han er medlem af Prokk og har været medlem af Guirlanden siden 2000.
www.jmand.dk

Søren Thiim Harder (f. 1958) er uddannet teatermaler på Århus Teater 1977-80. Han har lavet scenografier, både for teater og TV, og er tillige billedkunstner. 1983-88 arbejdede han på Den Jyske Opera, hvor han fortsat udfører opgaver, og 1988-1999 på DRs provinsenhed i Aarhus. Siden år 2000 har Søren Thiim Harder været fastansat på Århus Teaters malersal, hvor også Den Jyske Operas dekorationer males.

EN FLODSENG

Skulpturen *En flodseng* er et livtag med et håndværk. Vi er begge uddannet tømrere (ud over at være kunstnere), og med denne skulptur har vi valgt at lade os håndværksmæssigt udfordre og udnytte vores kunnen helt ud til kanten – og måske ud over kanten, fordi vi tror, at kampen med materialet vil blive synlig som en kvalitet i det færdige værk.

Skulpturen har to sider: en side, som kunne kaldes en bagside og en side, som på samme måde kunne kaldes en forside. 'Bagsiden' er præget af konstruktion og 'forsiden' af at være organisk, men spørgsmålet er dels, om bagsiden egentlig er en bagside og forsiden en forside, og derefter om ikke forside og bagside gror sammen til et uløseligt hele.

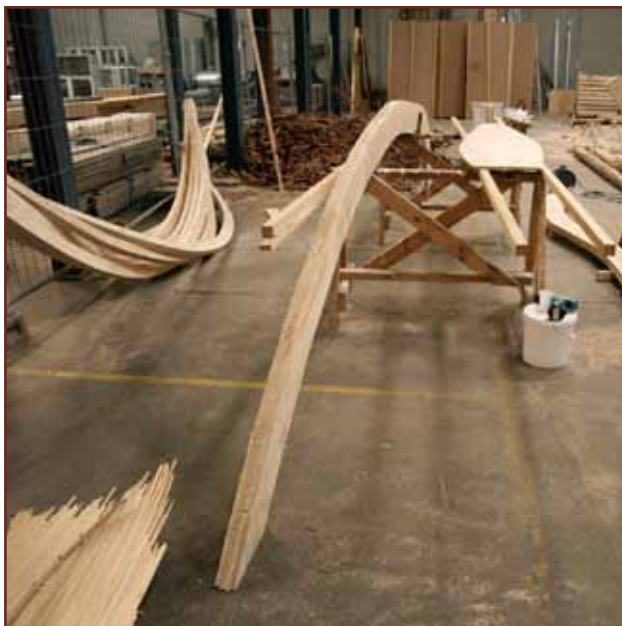
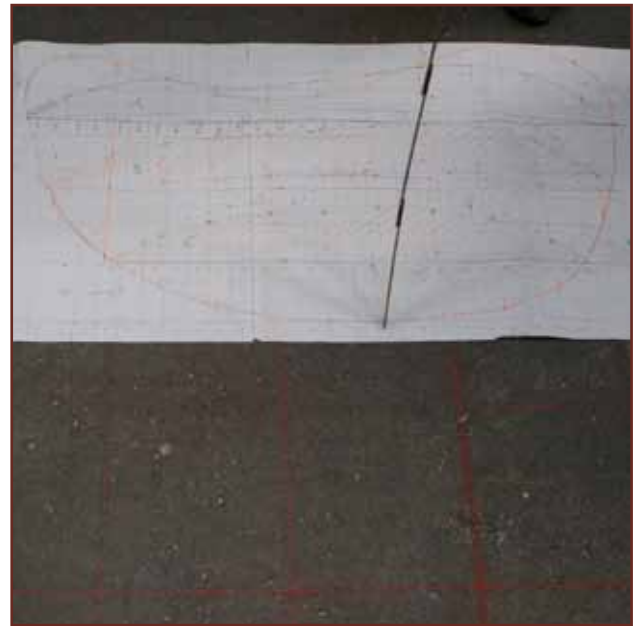
Konstruktionssiden har nok sin funktion rettet mod etableringen af den anden side: den store skal, skærm, hvælving, parabol, eller hvad man skal kalde denne strøm, eller hud... men der er ingen forside eller bagside. Derimod er der to væsensforskellige formdele, som ikke kan tænkes uden hinanden, hverken konstruktionsmæssigt eller kunstnerisk.

Skulpturens ene side, skalsiden eller den dobbeltkrumme flade, er fint forarbejdet og ganske uden funktion. Denne side repræsenterer noget ordløst, noget anderledes, ubegrænset og uendeligt. Skulpturens anden side, konstruktionssiden eller den funktionelle side, repræsenterer - på sin side - noget genkendeligt, dagligdags og rationelt. De to sider repræsenterer altså en art kontrast, selvom de paradoksalt nok udelukkende eksisterer i kraft af hinanden.

Skulpturen rummer måske endnu et paradoks. Værket er nemlig afsluttet og alligevel ikke et afsluttet hele; det forekommer snarere at være et 'work in progress', noget, der er undervejs, ved at blive til, noget, der vokser – eller kan vokse. Skulpturen henviser altså snarere til en skabelsesproces end til en tilstand - sådan er det at være *En flodseng*.

TEKST:

*Ole Lindqvist, Bjørn og
Mary-Ann Kromann-Andersen*

Bjørn Kromann-Andersen (f. 1954) er uddannet på Det Jyske Kunstakademi og arbejder fortrinsvis med skulptur, installation og grafik. De senere år har han skabt markante skulpturer til det offentlige rum, fx *Havets Blå*, *Aalborg Mellem Broerne*, *This is Not an Acorn* til *Sculpture by The Sea* i Aarhus og *Prædikestol med højt til loftet* til Nationalpark Skjern Å. Bjørn Kromann-Andersen er medlem af Guirlanden, Kontekst, Prokk og BKF.

www.artvark.dk

Ole Lindqvist (f. 1954) er bl.a. uddannet på Kunstgewerbeschule i Zurich og på Billedskolen i Kbh. Han arbejder ligeligt med det skulpturelle og det maleriske sprog i mange forskellige materialer, herunder lysprojektioner. Menneskefiguren er i reglen betydningsfuld i hans arbejder. I 2009 udstillede han på KunstCentret Silkeborg Bad på udstillingen *Badet i Lys*, og han har skabt flere offentlige udsmykninger i de senere år. Bl.a. har han medvirket til udsmykningen *Zoom* på Århus Katedralskole i 2003. Ole Lindqvist er medlem af Kunstnergruppen Kontekst og ProKK.

www.olecreates.com

EKKOØVELSER FOR TO TEGNERE

EKKO 1

Tegn en tegning. Send den til den anden med posten. Den anden kopierer tegningen og fortolker, kommenterer eller analyserer den samtidig.

EKKO 2

Tegn en blomst efter eget valg i en have i Valby. Giv tegningen til den anden. Den anden spejler tegningen og stiliserer, regulerer eller parafraserer den.

EKKO 3

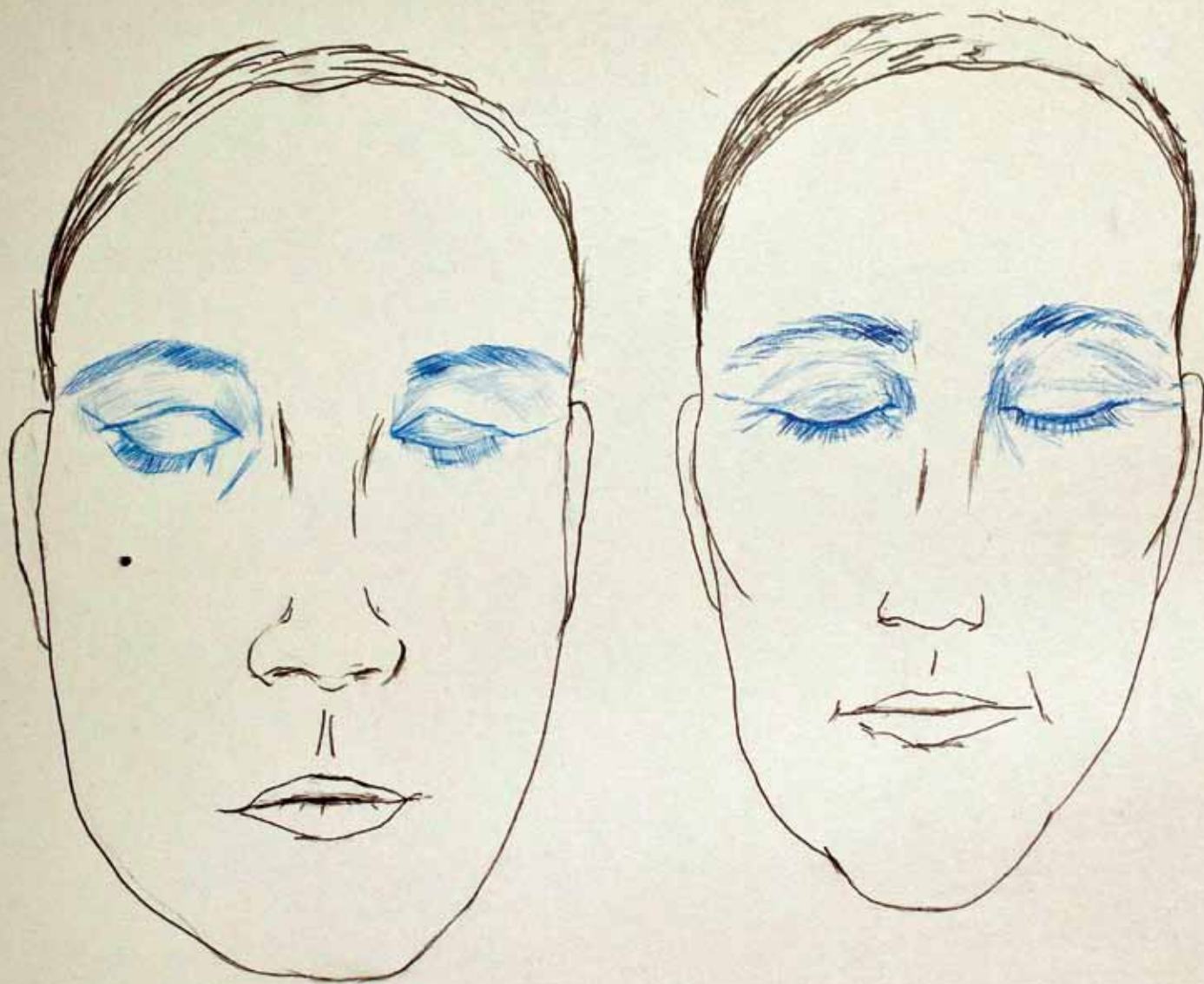
Sid over for hinanden. Inddel med blyant to store stykker papir i mindre firkanter. Tegn på hvert sit stykke papir en tegning i et eller flere af felterne. Der aftales på forhånd regler for det enkelte ark: hvor mange felter, der må tegnes i, hvor mange minutter må der tegnes osv. Brug kun røde tuschpenne. Tegningen er færdig, når alle felter er fyldt ud, og tegnerne er enige om, at tegningen er færdig.

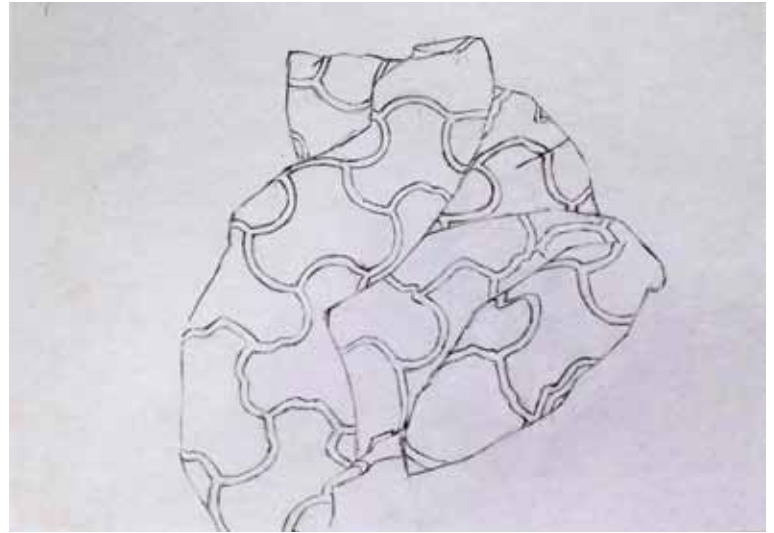
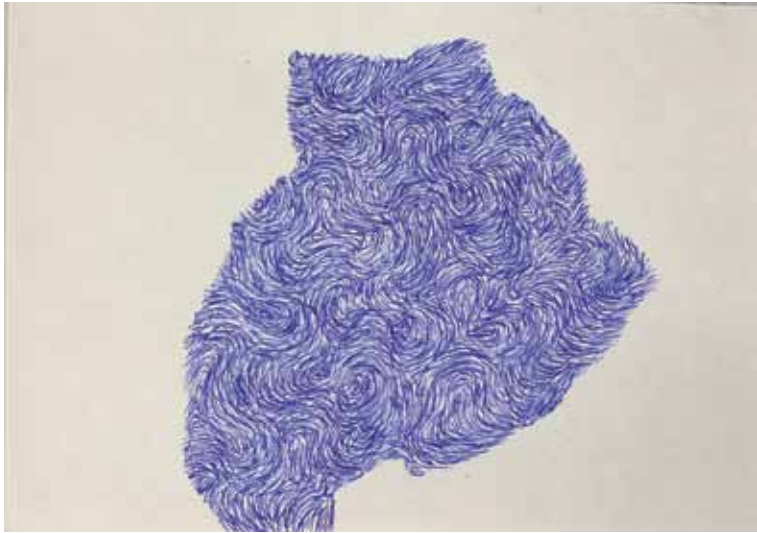
EKKO 4

Sid model for hinanden. Den ene tegner den andens næse, først i halvprofil den ene vej, så den anden vej. Placer næserne på midteraksen på papiret, ikke for tæt på hinanden. Derefter tegner den anden den ene. Den ene tegner to ansigter rundt om de næser, som den anden har tegnet, og det gør den anden også, men på den andens tegning. Processen gentages med øjne, ører, mund, hår og briller.

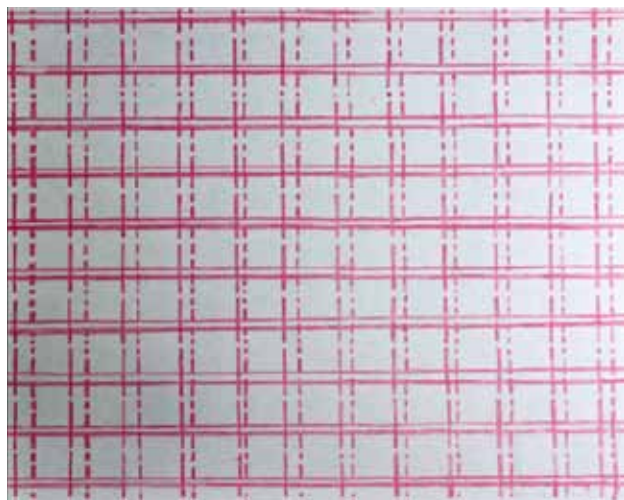
EKKO 5

Vælg et antal farveblyanter og et format papir begge tegnere synes om. Tegn på hver sit stykke papir i et aftalt antal minutter, fx tre. Byt tegning og tegn videre. Forsøg evt. at irritere den anden ved at ødelægge det, den anden lige har tegnet. En tegning er færdig, når den ene tegner insisterer på, at tegningen er færdig. Påbegynd løbende nye tegninger.

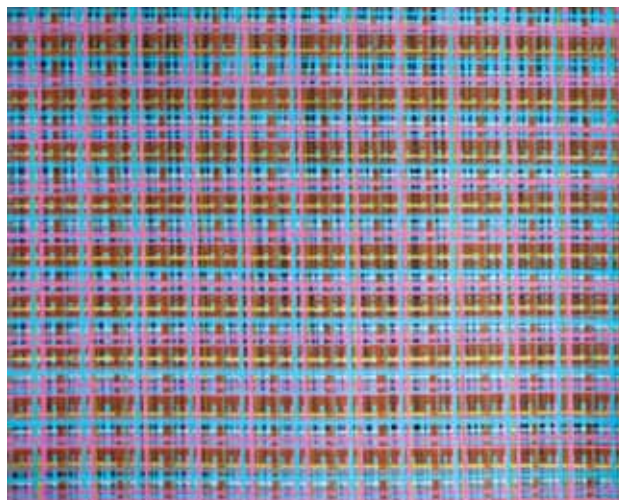

Else Ploug Isaksen (f. 1959) er uddannet på Det Jyske Kunstakademi i 1988. Hun arbejder med maleri, men relaterer det ofte til fotografiet, konkret eller ved at have det som reference. Hun arbejder desuden med fotografi som selvstændigt medie. I hendes værker optræder fragmenter og udsnit af virkeligheden. Dagligdagsting og -tilstande optræder på nye måder og giver fornemmelsen af noget velkendt, men alligevel ukendt.

Anette Højlund (f. 1960) gik på Det Jyske Kunstakademi i 1983-86 og har siden uddannet sig inden for Idéhistorie og Litteraturvidenskab. Hun arbejder i en række medier: tegning, maleri, foto, video og installation, lyrik og kortprosa. Anette Højlund er ved at færdiggøre en ph.d. om tegning og tilblivelse på Danmarks Designskole, hvor hun også er fastansat underviser på specialområdet Visuel Kommunikation.

OLE KROG MØLLER

ECHO – EKKO

2010 - 2011, akryl

Græsk bjergnymfe som var ulykkeligt forelsket i Narcissus, der blev så forelsket i sit spejlbillede, at han afviste Echo og alle andre. Som straf blev han forvandlet af Eros til en lilje, Narcissen, en slægt af over 600 arter, fx pinseliljen *Narcissus poeticus*.

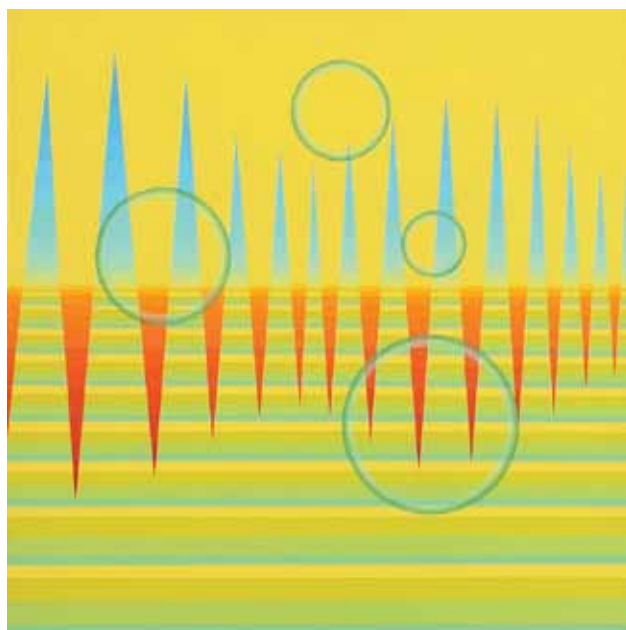
Echo, "Forsmået skjuler hun sig i den dybe skov og bedækker sit ansigt med blade og lever fra da af i ensomme grotter.

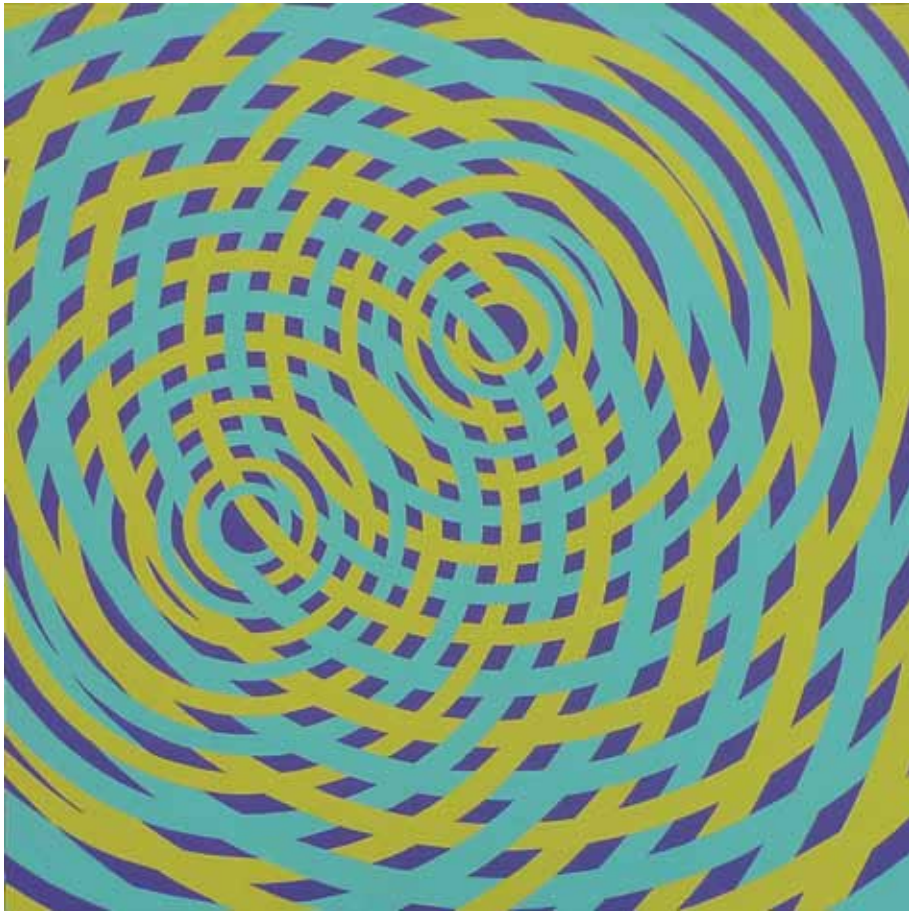
Men elskov sidder i hjertet og gror ved at blive foragtet, og den elendiges krop hentæres af søvnløse kvaler, mager og indfalden blir hun og udtørres helt og aldeles, indtil der ikke er andet tilbage end stemme og knogler.

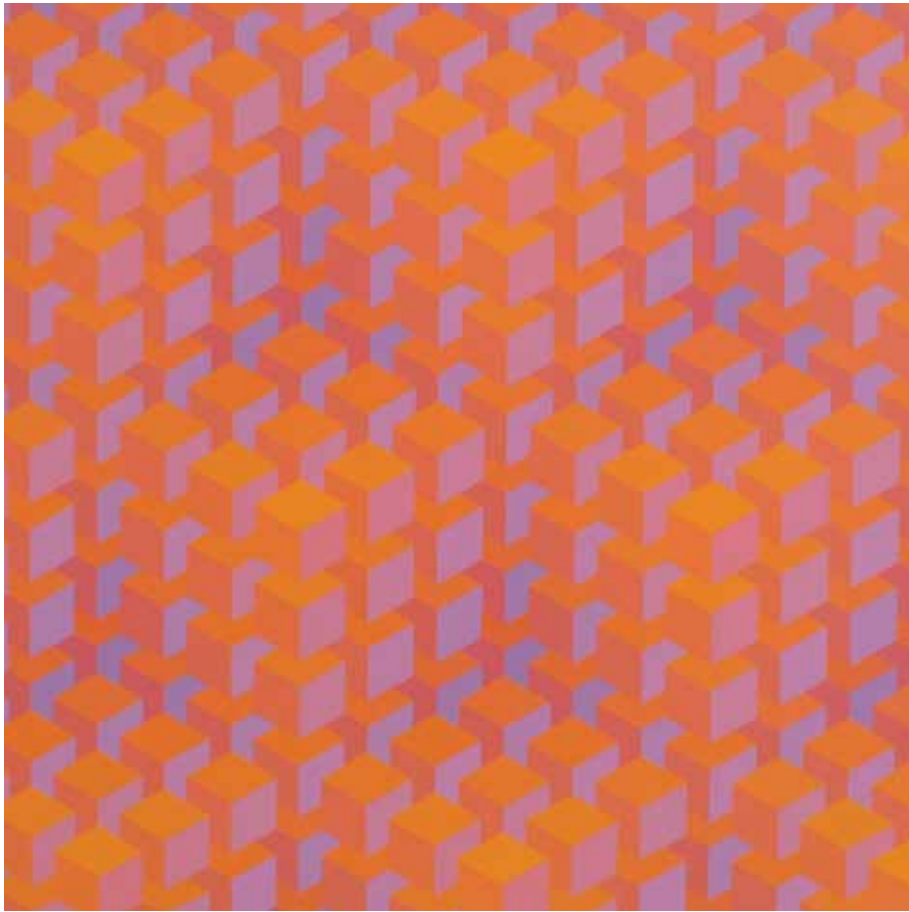
Stemmen beholder hun, mens hendes bene bliver til stene.

Sidenhen ses hun aldrig, men skjuler sig i sine bjerge, høres dog af enhver: kun som lyd er der liv i Ekko."

Ovids forvandlinger, tredje sang
på danske vers af Otto Steen Due.

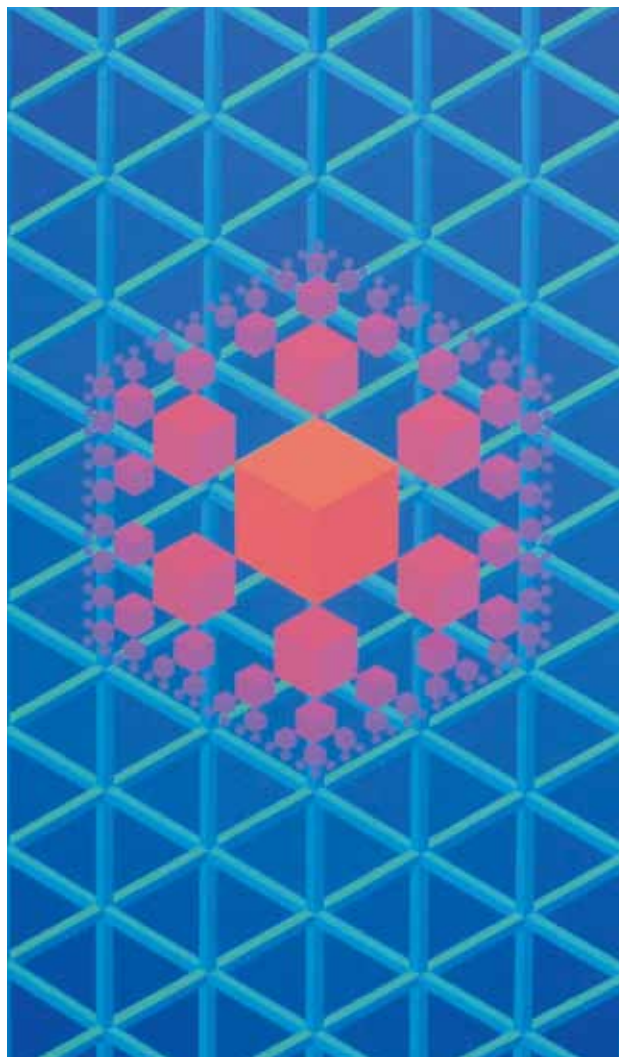

EKKO-LYD

OPSTÅEN – GENTAGELSE – FORSVINDEN

Lyd er svingninger – lydbølger som udbreder sig gennem det omgivende medie som ringe i vandet. Lydbølger kan på samme måde som lysbølger tilbagekastes, afbøjes, brydes og interferere med andre lydbølger. Lydens hastighed er i luft 333 m/sek., i vand er den 1485 m/sek., i træ 4000 m/sek. og i glas 5000 m/sek. Når en lydbølge kastes tilbage fra en flade, opstår der et ekko. For at det menneskelige øre kan skelne ekkoet fra den lyd, der høres direkte, må afstanden til den tilbagekastende flade være mindst 16 m., svarende til en tidsforskel på ca. 1/10 sek.

Ole Krog Møller (f. 1936) er uddannet fra Det Jyske Kunstakademi. Han har udstillet på Kunstnernes Påskeudstilling, Kunstnernes Efterårsudstilling, Charlottenborgs Forårsudstilling, med 22 Grafikere, Ny Konstellation og i flere omgange med Guirlanden. Ole Krog Møller er repræsenteret og købt af Ny Carlsbergfonden, Aarhus Kommune og flere kunstforeninger.

MAX PARYLEWICZ | FRODE GUNDORF NIELSEN

HULEN

2011, installation

Projektets katalysator er Platons Hulelignelse.

I hulelignelsen beskrives en stor hule, der er forbundet med verden af en gang, som dagslyset ikke kan trænge igennem. I hulen sidder fanger lænket fast ude af stand til at bevæge sig. De er dermed hensat til at iagttage hulens bagvæg og intet andet. Bag fangerne er der en mur og bag muren en vej. På vejen passerer mennesker og dyr forbi. Deres skygger kastes ved hjælp af et bål op på bagvæggen og er dermed det eneste, fangerne ser.

Fangerens virkelighed er altså bestående af skygger. En dag slipper en af fangerne fri. Han kommer igennem hulen op i lyset. Her blændes han, men vænner sig langsomt til lyset. Alt, hvad han ser, vender han tilbage til hulen, for at fortælle de andre om. Han vil sågar forsøge at befri de andre, for at de selv kan se det.

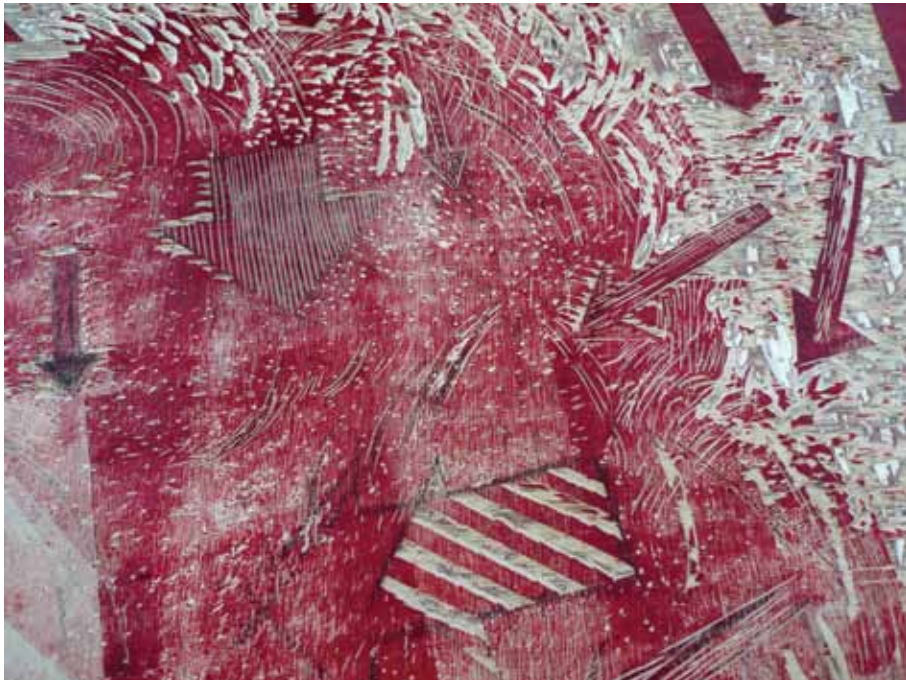
De resterende fanger er imidlertid ikke i stand til at sætte sig ud over deres virkelighed og vil gå til yderligheder og ende med at slå den tidligere fange ihjel.

Hulelignelsen er en metafor for Platons fundamentale filosofi, der hviler på den grundantagelse, at der er en dualitet mellem ideernes verden, og den verden vi umiddelbart sanser.

Fremtrædelsesformerne er som Ekko eller skygger af ideerne, det egentlige, det gode.

Max Parylewicz (f. 1954) er medlem af DBF, BKF og Kunstnersamfundet. Han har arbejdet med foto, grafik og oliemaleri i et formelt modernistisk formsprog, og har udført flere udsmykninger bl.a. i samarbejde med CUBO arkitekterne. Siden 1986 har han undervist i maleri på Århus Kunstakademi og har siden 2007 arbejdet med arkitektur bl.a. i forbindelse med bygning af eget værksted.
www.max-parylewicz.dk

Frode Gundorf Nielsen (f. 1950) er uddannet ved kunstakademierne i Aarhus og Prag i 1977-82. Han er medlem af BKF og Kunstnersamfundet, og har bevæget sig fra maleri over grafik til arbejdet med rumlige forhold. 1991-93 deltog han bl.a. som ingeniør og komponist i det tværfaglige pilotprojekt *Alting Flyder* i Aarhus. Siden 1995 har han arbejdet med at udforme skulpturelle lydgivere, hvor han bruger vand og luft som lydskabende elementer, bygger elektro-mekaniske styringer af lyd og lys og programmerer lydkompositioner.
www.gundorf.com

ANNE-MARIE PEDERSEN | INGE PEDERSEN

EN NAT, EN MORGEN

2011, video, plast, papir, farve, lys og lyd

Lad der være hukommelse

Skår af is

En søvnløs krig

Om bare et lysende blåt skær af længsel

Et himmelsk fix

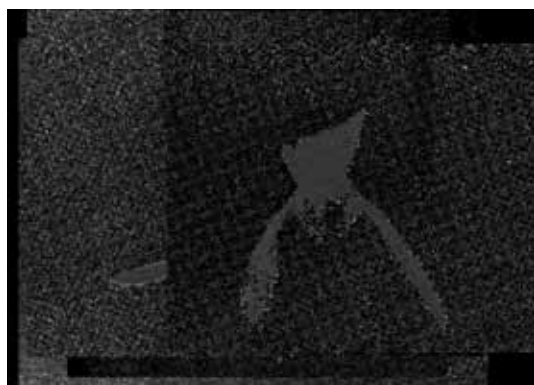
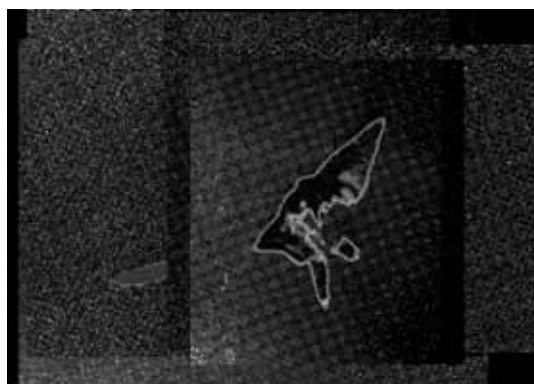
Bliver ved

Ved

At flyve op

Anne-Marie Pedersen (f. 1962) arbejder med maleri, video, objekter og foto. Med titler som bl.a, *Aleffen*, *Monster* og *Yderst* til inderst kredser hun om aspekter af livet, det indre og det ydre. Overordnet fokuserer Anne-Marie Pedersen på et poetisk og søgende udtryk. Hun har udstillet i Danmark, Japan, Tyskland, Færøerne og Ungarn, og har bl.a. modtaget arbejds- og rejselegater fra Statens Kunstfond samt støtte fra Statens Kunstråd og Kulturudviklingspuljen i Aarhus. www.annemariepedersen.dk

Inge Pedersen (f. 1936) er forfatter. Hun skriver digte, noveller og romaner, som er blevet udgivet på forlaget Gyldendal. Senest har hun udgivet romanen *Til Amerika* i 2010. Hun modtog Græsprisen i 2005, Axel Sandemose Prisen i 2008 og har modtaget legater fra Statens Kunstfond og Statens Kunstråd. I 2005 blev hun tildelt livsvarig ydelse fra Statens Kunstfond og blev indstillet til Weekendavisens Litteraturpris i 2010. Inge Pedersen har været på arbejdsophold i USA, Berlin, Rom og Island. www.ingepedersen.dk

OPLÆSERE:

Ilse Jacobsen, Saffron Steenberg Rainsford, Ernestine Gejl Wolff, Hartvig Stenholdt Hansen, Jeppe Fulton Breinholt, Hanne Fulton, Jameela Safi, Max Parylewicz, Lars Bim Bam, Mette Steenberg, Ursula Brogaard, Geneviève Munck, Isabella Lock Rieks, Lone Teglskov, Bjarne Haahr, Helgi Hansen, Inge Pedersen og Anne-Marie Pedersen.

FOTO:

Dr. Georg Rüppel

TEKNIK:

Pappagallo

LYD:

Jens Holm

NILS RYBERG | ERIK PAASCH JENSEN

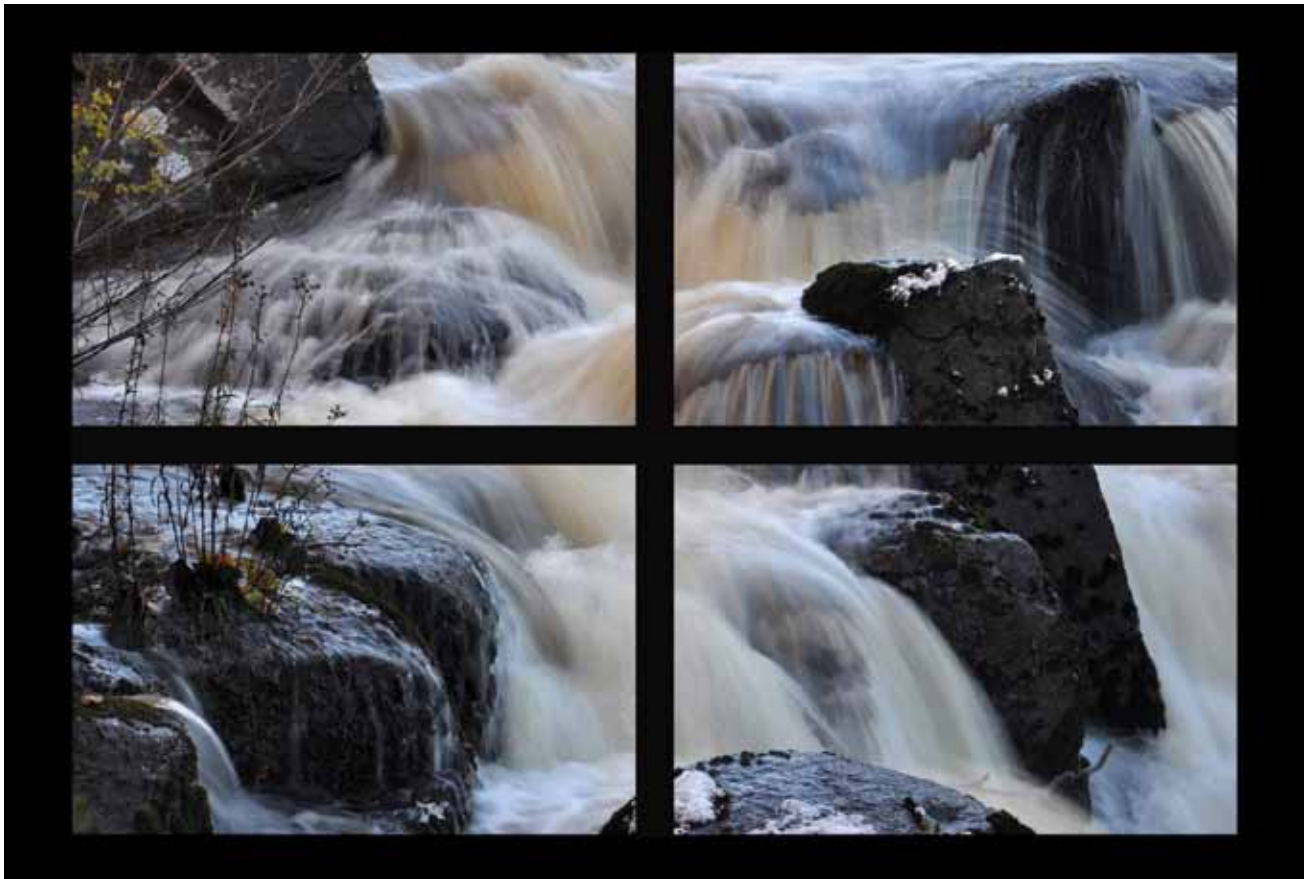
MALERI VERSUS FOTO

Mit valg af fotografen Erik Paasch Jensen som ekkopartner skyldes ikke kun, at han er en god fotograf, men også at jeg bruger fotografiet som oplæg til mine malerier. Det er ikke nogen ny metode. Den er blevet brugt af malere siden slutningen af 1800-tallet. Blandt andet Edouard Manet og senere P.S. Krøyer. *Kvinder på stranden* af Krøyer er et kendt eksempel. Krøyer elskede sit fotoapparat. De amerikanske fotorealister malede i 1970'erne store amerikanerbiler og byprospekter. Jeg har valgt landskabsmotiver med referencer til

1800-tallets guldaldermalere Christen Købke og J.Th. Lundbye. Med fotorealismen forsøger jeg at forny disse maleres billedverden. Det er ikke uden problemer i en tid, hvor kunst helst ikke skal ligne. Men jeg går ikke i tidsåndens fodspor. Jeg oplever landskabets skønhed og mystik og bruger kameraet som skitseblok. Fotografiet og maleriet er to vidt forskellige udtryk, selv om der er paralleller i det figurative. Jeg er maler, og det maleriske er det vigtigste for mig.

*At fotografere er ikke blot at registrere det øjet ser,
men at vælge den vinkel du selv oplever motivet på.*

*At fotografere er at opleve detaljer i hverdagen,
som du normalt ikke ser.*

At fotografere er en rejse af oplevelser.

At fotografere er at fortolke.

Nils Ryberg (f. 1946) har malet siden han var 12 år. Som 18-årig tog han undervisning på Holbæk Kunsthøjskole, og i begyndelsen af 1970'erne debuterede han på K.E. og Påskeudstillingen. Han har været medlem af Guirlanden siden 1974 og har både udstillet i Danmark, Frankrig, Tyskland, Skotland og Norge. Hans værker er bl.a. solgt til Statens Kunstfond, H.M. Dronning Margrethe 2., amter og kommuner. Siden 1972 har Nils Ryberg været bosiddende ved Skjørting Overskov, hvor han har fundet sine motiver i den nære omegn.

Erik Paasch Jensen (f. 1946) har interesseret sig for fotografi i mange år, men er først de seneste år begyndt at dyrke det mere intenst. Siden 2009 har han været medlem af AFA Aarhus Fotografiske Amatørklub og SDF – Selskabet for Dansk Fotografi. Erik Paasch Jensen har leveret billeder til fotoserien: *2017 Aarhus Europæisk Kulturhovedstad*, samt til arbejdsrelaterede formål. Han fotograferer digitalt med vægt på motiver fra naturen, dyr og maritime billeder.

BODIL SOHN | MARIE HØJLUND

HJEMKLANG

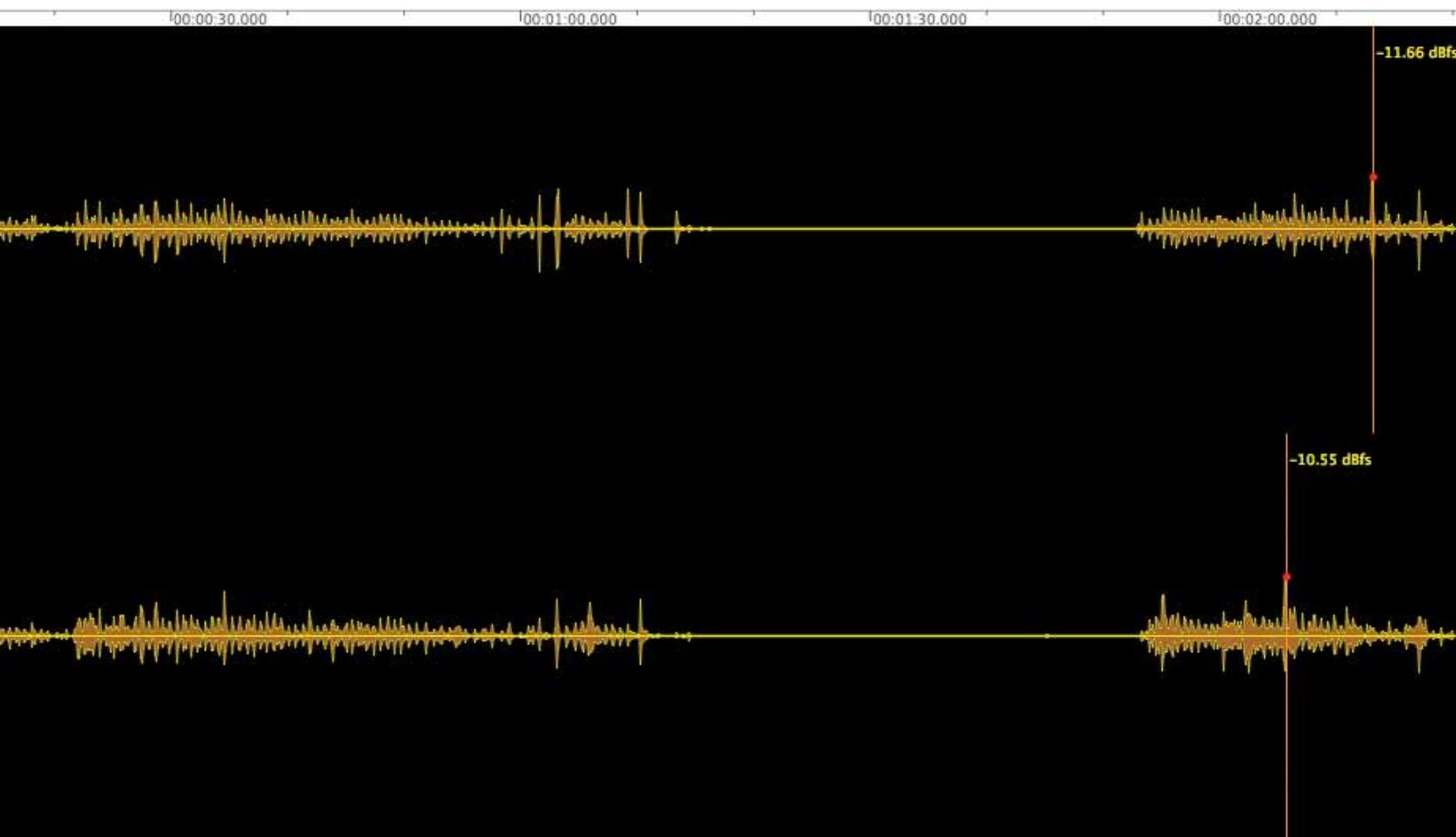
2011, maleri- og lydinstallation, 365 x 245 x 250 cm

Hjem. Begrebet hjem er i sin snævre betydning delvis sammenfaldende med *bolig*; hjem betyder ligesom bolig “menneskets bosted, opholdssted og samlingssted for familie eller samboere samt opbevaringssted for personlige ejendele”. (*Den Store Danske, Gyldendals åbne encyklopædi*)

Hjemmet beskrives ofte som en tryk oase i en urolig verden. Det danner rammen om et hjemligt liv mere eller mindre adskilt fra verden omkring det. “Mit hjem er min hule”, siger vi. Engang boede vi alle i huler. Maleri- og lydinstallationen *Hjemklang* viser hjemmet som en kulissegagtig hule med en huleagtig lydkulisse.

Bodil Sohn (f. 1955) er uddannet på Det Jyske Kunstakademi i 1985 og har været medlem af Guirlanden siden 2006. Hun indfører virkeligheden i sine malerier i form af konkrete genstande malet i størrelsesforholdet 1:1. Værket *Hjemklang* ligger i forlængelse af en række serielle malerier med hjemmet som tema. www.kkart.dk

Marie Højlund (f. 1979) er komponist og uddannet kandidat i audiodesign fra Aarhus Universitet. Hun arbejder med lyden som materiale til at forstærke, illuminere eller forvrænge opfattelsen af tid og rum. I projektet *Hjemklang* er det oplevelsen af hjemmet som hule, der sættes i spil i samarbejde med Bodil Sohn.

Lyddelen af *Hjemklang* er lavet i samarbejde med de studerende Jakob Jørgensen, Jeppe Karkov, Mai Ekmann, Morten Damsgaard Knudsen, Nicolas Vetterli og Ulrich Brandt fra Audiodesign ved Aarhus Universitet.

ESTHER VOHNSEN | CINDIE KEHLET | KIRSTINE FALK JOHANSEN

DU BLI'R SET

2011, akryl på lærred, 145 x 60/65 cm

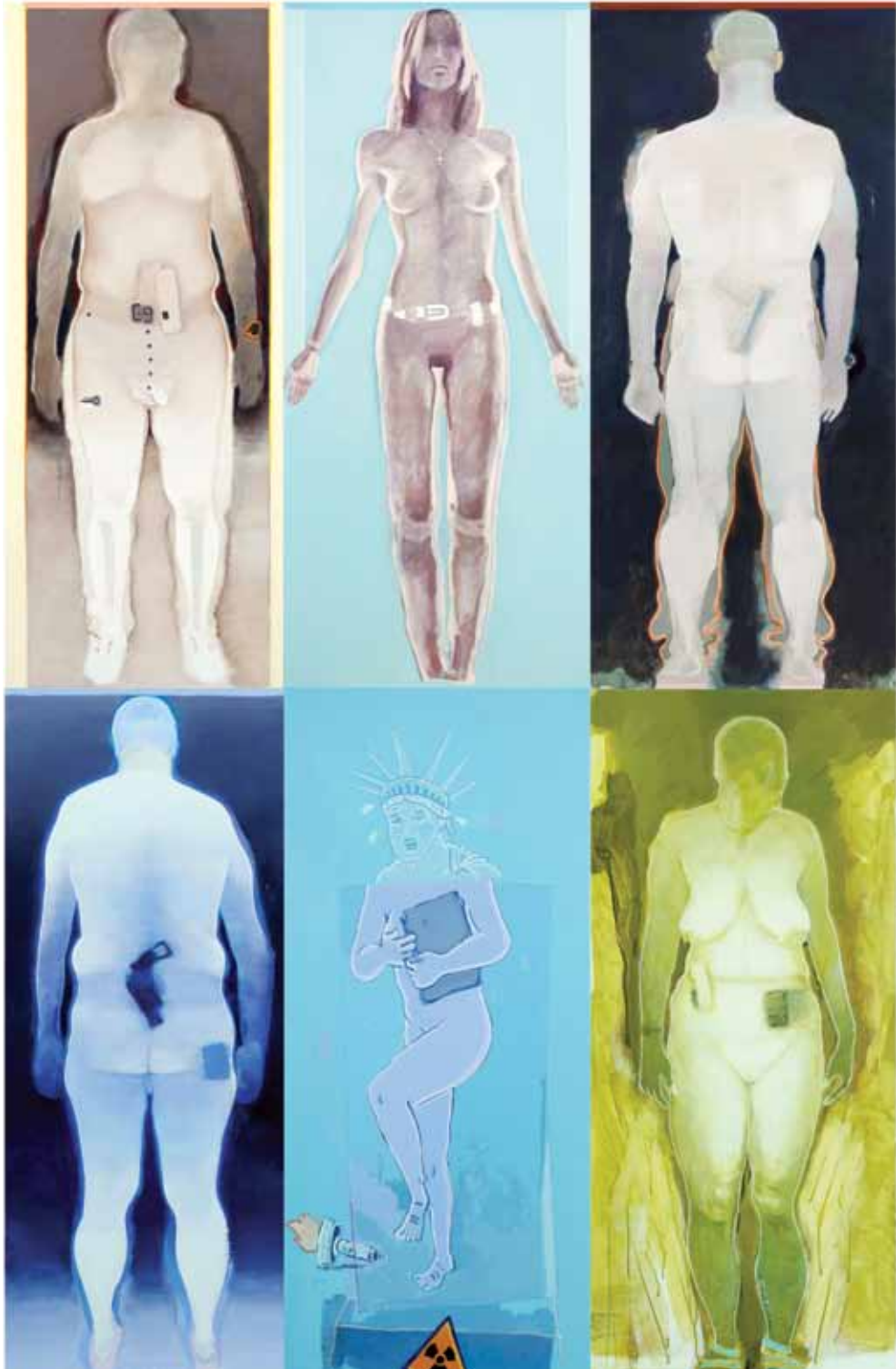
Vores projekt *Du bli'r set* omhandler de påtænkte kropsskannere i lufthavne, som vi har bearbejdet i form af maleri. Skannerne bliver allerede brugt i USA, mens de i Europa primært bliver benyttet ved flyafgange til USA. Den mest kontroversielle af kropsskannerne er tilbagekastningsskanneren, hvor en person bestråles med en meget lav mængde røntgenstråling, som netop kan gennemtrænge en persons tøj. Strålingen tilbagekastes som et billede af personen uden tøj, hvilket kan betragtes som et ekko.

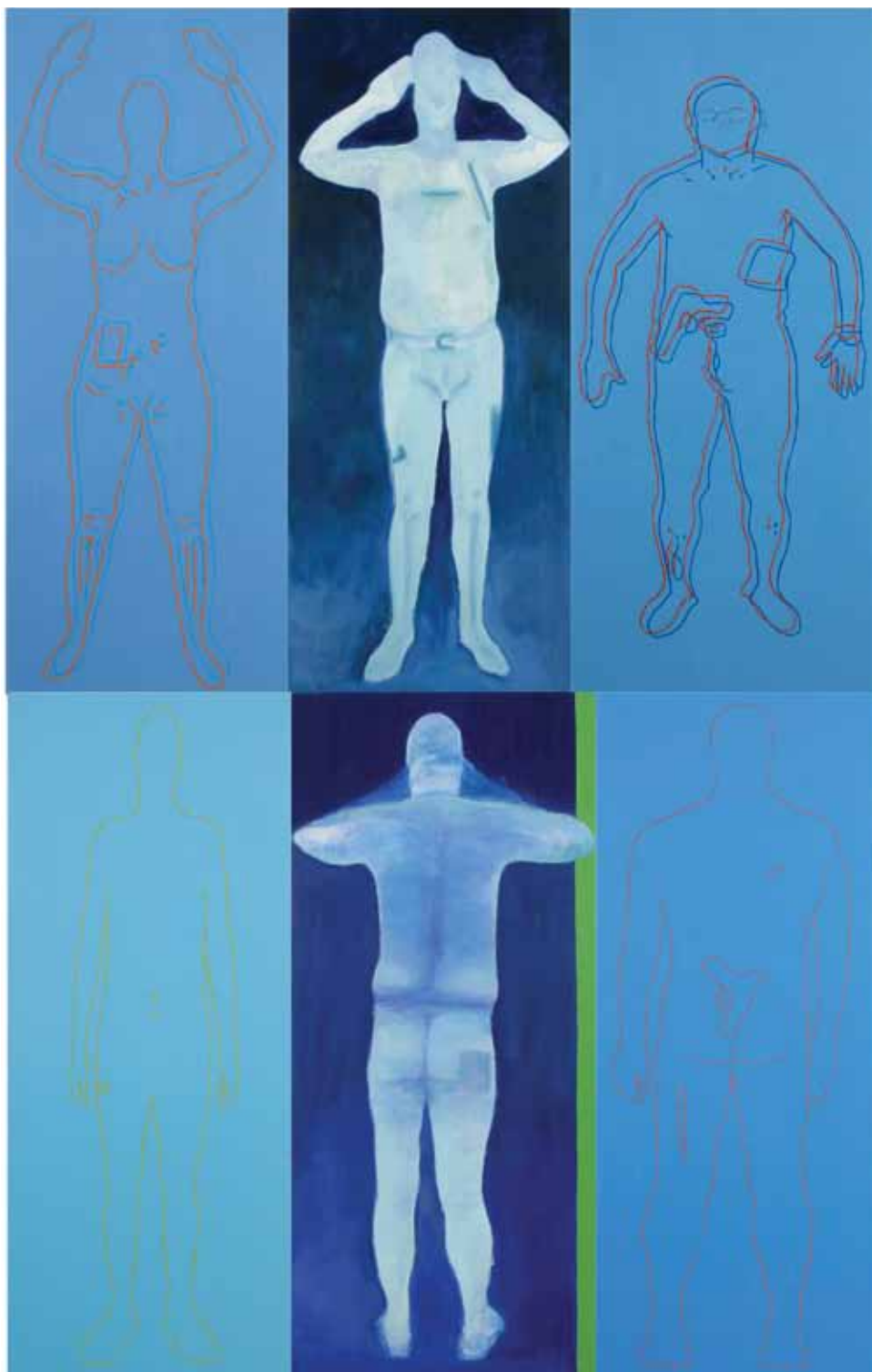
New York Times har i løbet af sommeren bragt forskellige artikler omhandlende kropsskannerne. Der diskuteres blandt andet, om sandsynligheden for at billederne havner på internettet og bliver tilgængelige for uvedkommende ved blot at søge på ord som 'virtual strips'. Spørgsmålet om overtrædelse af privatsfæren er nærliggende, eftersom de nye kropsskannere synliggør ting gemt på kroppen. Helt private ting som brystproteser og stomiposer

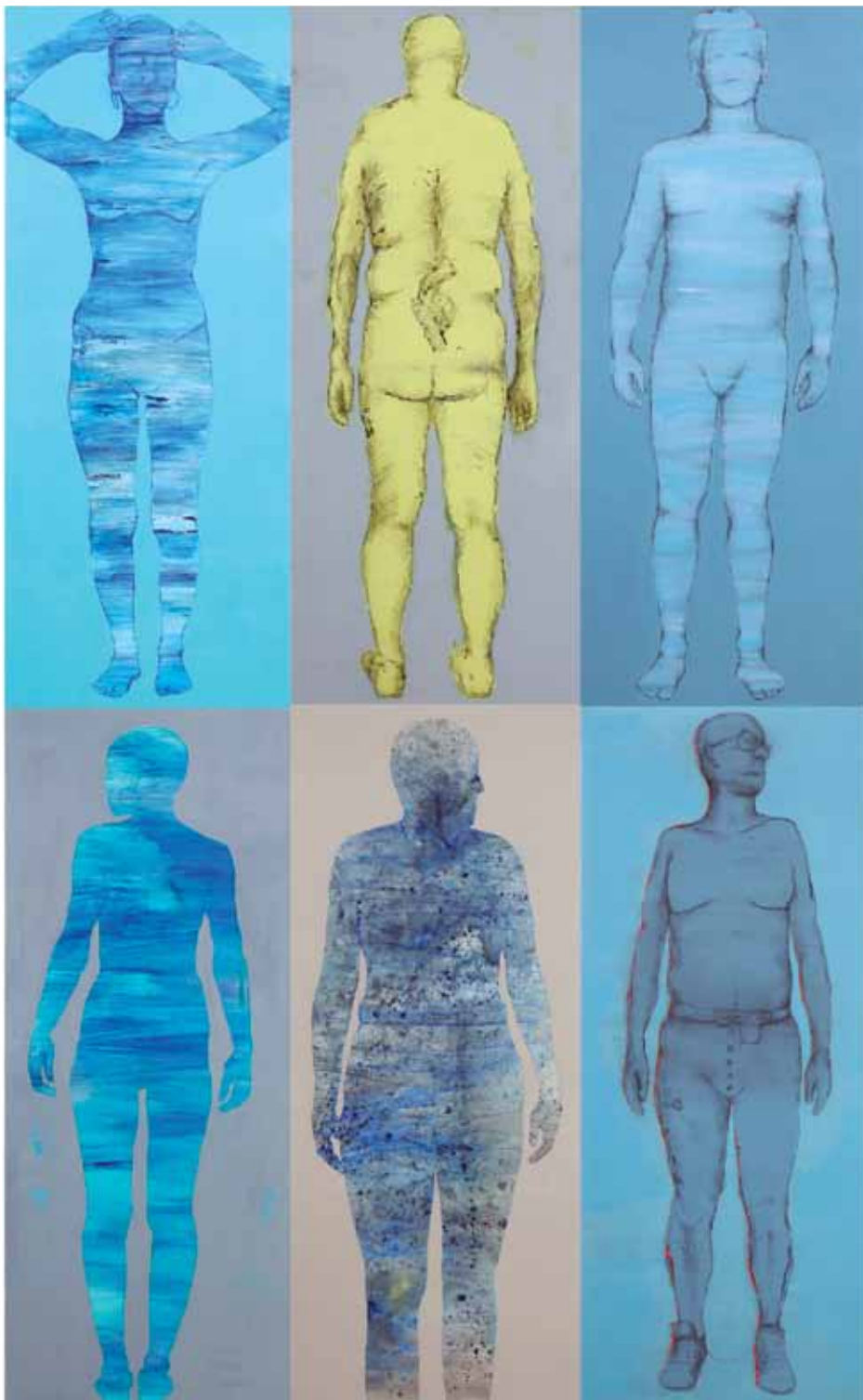
vil dermed også blive afsløret og vist på en skærm. Små bomber indopereret i bagdel, bryster eller i ekstra fedtlag frygter efterretningstjenesten vil blive den næste trussel mod flysikkerheden og freden.

Det har været grænseoverskridende for nogle af passagerne at stifte bekendskab med skannerne, eftersom sikkerhedspersonalet nærmest behandler de rejsende som indsatte i fængsel. Proceduren for skanningerne er, at man står med hænderne løftet over hovedet, hvilket nemt kan foranledige en stemning af forbrydelse.

Endelig vækker spørgsmålet om, hvorvidt strålerne fra skannerne er skadelige, foruroligelse hos mange. Ved gentagen udsættelse for røntgenstråling kan der være risiko for DNA-skader, der på sigt kan føre til kræft. Den forøgede ventetid i lufthavne i forbindelse med denne nye teknologi er også blevet kritiseret, hvortil et modspørgsmål har været: "Hvor mange sekunder af din tid vil du bruge i bestræbelserne på at stoppe terrorister?"

Esther Vohnsen (f. 1953) er uddannet på Århus Kunstakademi i 1971-72 og på Det Jyske Kunstakademi i 1972-1976. Hun har løbende udstillet på de censurerede udstillinger KE, KP og KS fra 1976-1982. Hun har modtaget KE's pris og forskellige legater, og har siden debuten i 1976 udstillet og udsmykket flere steder i ind- og udland. Esther Vohnsen har været medlem af Guirlanden siden 1994.

www.esthervohnsen.blogspot.com

“Det er noget underligt noget. Maling. Jeg kan li` selve stoffet, selve malingen på alle måder. Fra jeg var helt lille og bare se nogen kunne forvandle en gammel cykel til jeg ved ikke hvad. At se den bløde smukke maling flyde sammen over det ridsede stål. Ren magi, ren glæde. Og stafferinger. Så eventyrligt. ‘Det ville jeg også kunne’.”

Kirstine Falk Johansen (f. 1978) arbejder med maleri i et figurativt episk univers. Hun er uddannet beklædningsdesigner i 2005 fra Esmod i Oslo og har modtaget undervisning fra diverse kunsthøjskoler: Skolen for billedkunst i Aarhus 2002, Holbæk kunsthøjskole 2000, Grafisk Skole i Aarhus 1999 og Skolen for billedkunst i København 1997. Hun udstiller hos Galleri Claus C i København og Galleri Kvist i Horsens.

www.kirstinedesign.dk

Cindie Kehlet (f. 1978) er uddannet fra Kemisk Institut ved Aarhus Universitet og i 2007 erhvervede hun en ph.d. i kemi. Hun har siden 2002 beskæftiget sig med maleri sideløbende med kemistudiet, og i 2008 blev hun ansat som adjunkt ved Pratt Institute of Art and Design i New York. Her underviser hun bl.a. i kurset *Nature of Color*, som handler om de fysiske, biologiske og kemiske aspekter af farve. Forskningsmæssigt arbejder Cindie Kehlet sammen med konservatorer og museumsforskere fra både Metropolitan Museum of Art og Aros i Aarhus, hvor de undersøger kunst med forskellige skanningsmetoder med henblik på at opnå bedst mulig konservering af kunstværkerne. I sin kunst henter Cindie Kehlet netop inspiration i sin forskning og hendes verdener smeltes dermed sammen. Hun har netop medvirket i en gruppeudstilling i Dean's Gallery på Pratt Institute i New York.

BYGGESELSKAB
OLAV de LINDE
THORSEN
MØBLER AS

ÅRHUSPRODUKTIONSSKOLE

SELVSVING er støttet af:

Kulturudviklingspuljen, Aarhus Kommune

EN FLODSENG er støttet af:

Kulturudviklingspuljen, Aarhus Kommune

Århus Produktionsskole

STARK

HULEN er støttet af:

Statens Kunstråds Billedkunststudvalg

Kulturudviklingspuljen, Aarhus Kommune

HJEMKLANG er støttet af:

Statens Kunstråds Billedkunststudvalg

Kulturudviklingspuljen, Aarhus Kommune

STARK

Århus Produktionsskole

Thorsen Møbler

DU BLI'R SET er støttet af:

Kulturudviklingspuljen, Aarhus Kommune

Jørgen Mikael Andersen, LYSOGMØRKE, (nytårsgrafik, 2011)